

УНИВЕРЗИТЕТ У БЕОГРАДУ
ФИЛОЗОФСКИ ФАКУЛТЕТ
ДС/СС 05/4-02 бр. 159/1-XV/5
21.02.2013. године

На основу члана 221. став 1. алинеја 16. и члана 266. Статута Факултета, Наставно-научно веће Филозофског факултета у Београду је на својој III редовној седници, одржаној дана 21.02.2013. године, донело следећу

О Д Л У К У

Прихвата се Извештај комисије са оценом докторске дисертације: САМОВРЕДНОВАЊЕ НАСТАВНИКА У ФУНКЦИЈИ УНАПРЕЂИВАЊА ВАСПИТНО-ОБРАЗОВНОГ РАДА, кандидата мр Јелене Стаматовић и одобрава усмена одбрана.

Универзитет је дао сагласност на предлог теме 23.03.2010. године.

Ова се одлука упућује Стручном већу Универзитета на сагласност.

Доставити:

1x Универзитету у Београду
1x Комисији
1x Стручном сараднику за
докторске дисертације
1x Шефу Одсека за правне послове
1x Архиви

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА

Проф. др Милош Арсенијевић

Факултет Филозофски
04/1-2 бр.6/2264
(број захтева)
22.02.2013.
(датум)

УНИВЕРЗИТЕТ У БЕОГРАДУ
Веће научних области
друштвено-хуманистичких наука
(Назив већа научних области коме се захтев упућује)

ЗАХТЕВ
за давање сагласности на реферат о урађеној докторској дисертацији

Молимо да, сходно члану 46. ст. 5. тач. 3. Статута Универзитета у Београду («Гласник Универзитета», бр. 131/06), дате сагласност на реферат о урађеној докторској дисертацији кандидата

Јелене (Драган) Стаматовић
(име, име једног од родитеља и презиме)

КАНДИДАТ Јелена (Драган) Стаматовић
(име, име једног од родитеља и презиме)

пријавио је докторску дисертацију под насловом:

Самовредновање наставника у функцији унапређивања васпитно-образовног рада

Универзитет је дана 23.03.2010. својим актом под бр 612-152/36-1 дао сагласност на предлог теме докторске дисертације која је гласила:

Самовредновање наставника у функцији унапређивања васпитно-образовног рада

Комисија за оцену и одбрану докторске дисертације кандидата

Јелене (Драган) Стаматовић
(име, име једног од родитеља и презиме)

образована је на седници одржаној 20.12.2012. одлуком факултета под бр 1619/1-XIX/1 у саставу:

Име и презиме члана комисије	звање	научна област	установа у којој је запослен
1. др Љубомир Коцић	редовни проф.	педагогија	Филозофски ф.
2. др Радован Антонијевић	ванредни проф.	исто	Филозофски ф.
3. др Емина Хебиб	доцент	исто	Филозофски ф.
4. др Радмила Николић	редовни проф.	исто	Учитељски ф.

Наставно-научно веће факултета прихватило је извештај Комисије за оцену и одбрану докторске дисертације на седници одржаној дана 21.02.2013.

Прилог:

1. Извештај комисије са предлогом
2. Акт Наставно-научног већа факултета о усвајању извештаја
3. Примедбе дате у току стављања извештаја на увид јавности, уколико је таквих примедби било.

ДЕКАН ФАКУЛТЕТА

Проф. др Милош Арсенијевић

НАСТАВНО-НАУЧНОМ ВЕЋУ

ФИЛОЗОФСКОГ ФАКУЛТЕТА

БЕОГРАД

Наставно-научно веће Филозофског факултета у Београду изабрало нас је у комисију за оцену и одбрану докторске дисертације, коју је под насловом *Самовредновање наставника у функцији унапређивања васпитно-образовног рада* поднела мр Јелена Стаматовић, асистент Учитељског факултета у Ужицу. Пошто смо проучили поднету дисертацију, у могућности смо да поднесемо Већу следећи

ИЗВЕШТАЈ

Основни подаци о кандидату и дисертацији

Јелена Стаматовић рођена је 1968. године у Ужицу, где је завршила основну и средњу школу (припремни степен Педагошке академије). Дипломирала је на Филозофском факултету у Београду, на групи за педагогију 1993. године. Професионални рад започела је 1994. године у ОШ „Посавски партизани“ у Обреновцу као школски педагог. Од 1999. године ради у ОШ „Јован Поповић“ у Београду, такође на радном месту школског педагога. За в.д. директора Ужичке гимназије постављена је 2003. године, а од 2004. ради у Министарству просвете РС (Школска управа у Ужицу), као просветни саветник. Од октобра 2009. ради као асистент на Учитељском факултету у Ужицу. Као сарадник Министарства просвете учествовала је у реализацији више пројеката и програма стручног усавршавања наставника. Завршила је магистарске студије на Филозофском факултету у Београду 2006. године, одбравивши тему *Програми и облици стручног усавршавања наставника*.

Објавила је монографију *Програми и облици стручног усавршавања наставника* (магистарска теза), Институт за педагогију и андрагогију Филозофског факултета, Београд, 2006. и (у коауторству са М.Кундачином) монографију *Стручно усавршавање наставника и васпитача акредитованим програмима*, Учитељски факултет, Ужице, 2011.

Објавила је више научних и стручних радова у часописима и зборницима: *Улога школског педагога у унапређењу васпитног рада школе*, Настава и васпитање, 2005, бр. 2-3, стр. 288-294; *Стручно усавршавање као сегмент професионалног развоја наставника – процес и потребе*, Настава и васпитање, 2006, бр. 4, стр. 473-482; *Модел стручног усавршавања наставника у школској средини*, Иновације у настави, 2007, бр. 1, vol XX, стр. 67-79; *Концепт стручног усавршавања наставника у законској регулативи XX века до данас*, у: Шпијуновић, К.: *Образовање и усавршавање наставника – историјски аспект*, Ужице: Учитељски факултет, 2007, стр. 311-324; *Самоевалуација рада наставника у функцији стручног усавршавања* у: Шпијуновић, К.: *Образовање и усавршавање наставника – облици и модели*, Ужице: Учитељски факултет, 2008, стр. 197-204; *Самовредновање циљева и задатака образовно-васпитног рада у функцији унапређења квалитета*, Зборник радова са међународног научног скупа „Образовање и усавршавање наставника“, Учитељски факултет, Ужице, 2009, стр. 225–230;

Објавила је и више коауторских радова. Учествовала је на више научних скупова на којима је поднела саопштења, која су штампана у целини или у виду резимеа.

Докторска дисертација *Самовредновање наставника у функцији унапређивања васпитно-образовног рада* има 215 страница основног текста и следећу структуру: *Увод* (1-4); *Теоријски оквир истраживања* (5-130); *Методолошки приступ проблему истраживања* (131-138); *Модел самовредновања наставника* (139-146); *Анализа резултата истраживања* (147-204); *Закључа разматрања* (205-215). На крају је наведена коришћена литература, а у прилогу су дати инструменти коришћени у истраживању, као и већи број табела са одговарајућим статистичким показатељима.

Предмет и циљ истраживања

Предмет истраживања јесте анализа постојеће праксе самовредновања рада наставника, као и провера конструисаног модела самовредновања, тј. испитивање његових ефеката како би се утврдило колико може да помогне наставницима у унапређивању рада и њиховом професионалном развоју, као и унапређивању васпитно-образовног рада школе.

Циљ истраживања јесте проучавање праксе самовредновања наставника (укључујући континуитет, организацију, примену техника и инструмената), примена модела самовредновања и процена ефеката понуђеног модела. У том смислу, постављено је више истраживачких задатака: (1) Утврдити заступљеност процеса

самовредновања наставника у пракси, при чему се испитује: (а) мишљење наставника о оспособљености за самовредновање, (б) степен подршке наставницима у процесу самовредновања, (в) заступљеност техника и инструмената у процесу самовредновања, (г) заступљеност самовредновања с обзиром на године радног стажа наставника, радно место (наставник разредне или предметне наставе) и број сати стручног усавршавања; (2) Испитати ставове наставника о значају самовредновања и утврдити да ли постоје разлике у ставовима пре и после примене модела самовредновања; (3) Испитати мишљење наставника о ефектима примењеног модела самовредновања, посебно с обзиром на: (а) примену техника и инструмената самовредновања, (б) остваривање сврхе самовредновања, (в) развој компетенција наставника за самовредновање, (г) могућност имплементације и повезивања самовредновања наставника и самовредновања рада школе.

Основне хипотезе од којих се полази у истраживању

У складу са циљем и задацима истраживања постављене су и истраживачке хипотезе. Очекује се повезаност процеса самовредновања и унапређивања рада наставника и њиховог професионалног развоја, као и да континуирано унапређивање методологије самовредновања доприноси позитивним ефектима у области вредновања и самовредновања и квалитету рада наставника и школе.

Постављене су и следеће посебне хипотезе: (1) Самовредновање рада наставника у постојећој пракси одвија се повремено и при томе не користи адекватна методологија, као и да постоје разлике у примени самовредновања код наставника с обзиром на време које посвећују стручном усавршавању; (2) Постоје статистички значајне разлике у ставовима наставника о значају самовредновања пре и после примене предложеног модела самовредновања; (3) Предложени модел самовредновања рада наставника има позитивне ефекте на рад наставника и помаже им у проналажењу решења за унапређивање васпитно-образовног процеса.

Метод истраживања

У првој фази истраживања, у којој је извршена анализа стања самовредновања у пракси, примењена је аналитичко-дескриптивна, а у другој експериментална метода. Коришћене су технике анкетирања и скалирања и следећи инструменти: *Упитник* за наставнике о самовредновању (УОСВ), *Скала* ставова о значају самовредновања (СЗСВ) и *Упитник* за наставнике о ефектима модела самовредновања (УОЕМ). Истраживање је реализовано на узорку од 302 наставника основних школа из четири округа Републике Србије и града Београда.

За потребе истраживања сачињен је модел самовредновања рада наставника, који су наставници применили у својој пракси, а потом процењивали његове ефекте. Модел је схваћен као елеменат система вредновања, као континуирани процес који подразумева одређена понашања наставника усмерена на анализу сопствених активности које предузимају у процесу васпитања и образовања. Модел укључује разноврсне методолошке приступе и подразумева одговорност наставника у доношењу одлука о променама у свом раду.

Као најшире постављени циљ примене модела самовредновања јесте *подстицање и развијање културе квалитета* код наставника, тј. схватање квалитета образовања као темељне вредности, за коју су одговорни сви који су укључени у овај процес. Следећи циљ примене овог модела односи се на место самовредновања у систему вредновања, односно на *повезивање самовредновања рада школе и самовредновања рада наставника*. Конкретни циљ осмишљавања и примене модела самовредновања јесте *подршка наставницима* за самовредновање свога рада, а крајњи циљ *унапређивање квалитета рада наставника*, а тиме и унапређивање квалитета рада школе.

Модел самовредновања постављен је на основу неколико принципа који се тичу организације и реализације активности у процесу самовредновања. Пошло се од принципа *добровољности* у прихватању и спровођењу самовредновања, принципа *ваљаности* (који подразумева да наставници кроз самовредновање дођу до сазнања о ономе што је област вредновања на јасан и поуздан начин и да то могу употребити приликом планирања позитивних промена у свом раду или доношењу одлука које усмеравају њихов рад), принципа *реалности*, као и *професионалности*. Понуђени оквир самовредновања односи се на оне упоришне

тачке које ће наставницима бити ослонац у организовању самовредновања. Први корак (прва фаза) у реализацији самовредновања јесте избор области самовредновања, при чему се, дакако, полази од области рада наставника. Друга фаза јесте планирање процеса самовредновања које подразумева временску артикулацију, као и избор одговарајућих процедура, техника и инструмената. Следи фаза реализације која подразумева праћење, анализирање и процењивање ситуација у васпитно-образовном раду, применом предвиђених процедура, техника и инструмената, а након тога, на основу сагледавања добијених резултата – и планирање корака у превазилажењу недостатака, као и у мењању и унапређивању постојећег стања.

Ефекти који се очекују након примене модела самовредновања однос се на: (а) примену техника и инструмената самовредновања, (б) остваривање сврхе самовредновања, (в) развој компетенција наставника за самовредновање и (г) имплементацију и повезивање самовредновања рада наставника и самовредновања рада школе.

Краћи опис садржаја дисертације

У првом делу дисертације дат је теоријски оквир истраживања, при чему су посебно размотрена следећа питања: квалитет у образовању, вредновање и самовредновање васпитно-образовног процеса, самовредновање рада наставника, наставник и управљање процесом самовредновања, компетенције наставника за самовредновање, самовредновање и професионални развој наставника, приступи у проучавању вредновања и самовредновања наставника.

У поглављу **Квалитет у образовању** расправља се о различитим приступима у одређивању квалитета у образовању и при том наглашава да квалитет не може бити усмерен само на исходе, резултате који се у образовању постижу, већ и на све оне компоненте које чине образовни процес. Квалитет није стање, него динамичан процес усмерен на развој и континуирано унапређивање васпитно-образовног рада, те се не може свести само на однос између „улаза“ и „излаза“. Квалитету у образовању приступа као комплексном и мултидимензионалном феномену.

Истиче се да су квалитет образовања и осигурање квалитета постали стратешки циљеви у образовним реформама многих европских држава. Када се говори о квалитету у образовању има се у виду пре свега организација, процедуре и процеси који условљавају квалитет, стандарди који се постављају, али и став учесника васпитно-образовног процеса који се испољава у тежњи за унапређивање рада и лични допринос унапређивању тога рада („култура квалитета“).

У поглављу **Вредновање и самовредновање васпитно-образовног рада** полази се од става да је квалитетно вредновање важан услов развоја квалитетног образовања. Расправља се о различитим одређењима појма *вредновање* и при том указује на телеолошки, структурални и методолошки приступ у одређивању овога појма. Указује се на комплексност овог процеса, који подразумева праћење, прикупљање информација, њихову анализу, процену и интерпретацију у односу на одређене критеријуме, уз коришћење различитих (квантитативних и квалитативних) техника. Истиче се да је битна карактеристика процеса вредновања развојност, а његова основна функција – унапређивање васпитно-образовног процеса.

Када је реч о самовредновању, говори се, с једне стране, о самовредновању на нивоу институције (тј. школе), а с друге стране, о самовредновању рада наставника и при том наглашава међусобна повезаност и комплементарност ова два процеса. Самовредновање школа може дати резултате нарочито ако су у то укључени сви учесници васпитно-образовног процеса и ако оно постане део свакодневне активности, а резултати основа за планирање будућег развоја. Вредновање рада наставника сагледава се као праћење наставничког рада уз примену различитих квантитативних и квалитативних техника у циљу утврђивања нивоа остварености предвиђених задатака у односу на одређене критеријуме, а ради унапређивања тога рада.

Објашњени су и појмови интерног и екстерног вредновања и указано на њихову међусобну условљеност. Учињен је осврт и на системе вредновања у образовању који се примењују у неким европским земљама. Уочене су извесне

разлике које су условљене степеном децентрализације система, тј. у централизованим системима функција вредновања одређена је пре свега из перспективе потребе за већом контролом и централизованим управљањем институцијама образовања, док је у децентрализованим системима тежиште на супервизији, саветовању и подржавању процеса самовредновања школа.

У поглављу **Самовредновање рада наставника** овај појам одређује се као праћење, проучавање и процењивање свога рада уз примену разноврсних метода и техника, са циљем да се уоче добре стране и слабости сопствене праксе како би се она побољшала и тиме допринело унапређењу васпитно-образовног рада у целини. Предмет самовредновања јесу процеси, садржаји и постигнућа, тј. ефекти тих процеса. Самовредновање подразумева и континуирану корекцију у току рада и тежњу за побољшањем квалитета васпитно-образовног рада. Самовредновање обухвата систем дијагностичких и прогностичких поступака и техника којима се одређује наставников учинак, као и начин на који то постиже. Тумачење процеса самовредновања везује се за следеће процесе: самодијагноза, самоанализа, самоефикасност, селф-концепт и саморефлексција.

Истакнуто је да процес самовредновања остварује неколико кључних функција: информативну (да би наставник доносио одлуке које су усмерене на мењање праксе и унапређење свога рада, он мора да располаже одговарајућим информацијама), дијагностичку (претпоставља праћење и утврђивање стања, што отвара могућност за планирање позитивних промена, њихово увођење у праксу и праћење ефеката), конструктивистичку (не остаје се само на опису и анализи праксе, већ се она изнова ствара), истраживачку и развојну функцију (доприноси континуитету у унапређивању васпитно-образовне праксе).

У поглављу **Наставник и управљање процесом самовредновања** говори се о принципима којима се у процесу самовредновања треба руководити: о принципу самоодговорности и самоконтроле, принципу аутономије, принципу повезаности формативног и сумативног самовредновања и принципу повезаности процеса вредновања и самовредновања. Расправља се потом о начину прикупљања података, тј. о техникама и инструментима који се при том користе,

као што су: вођење дневника, забелешки и записа наставника, евалуацијски упитници, чек листе, скале процене. Заједничко вредновање наставника и сарадња у процесу самовредновања остварује се хоризонталним вредновањем, хоспитовањем, супервизијом и менторством. У вези са овим појмом говори се и о наставнику као рефлексивном практичару, односно о рефлексiji као својеврсном виду самовредновања.

У поглављу **Компетенције наставника за процес самовредновања** утврђује се која знања, вештине и способности наставник треба да поседује да би могао успешно да вреднује свој рад. Поред стручних знања у ужем смислу, која су потребна за реализацију наставног програма, истиче се да су за остваривање самовредновања неопходна и педагошко-психолошка и дидактичко-методичка знања, као и овладавање вештинама комуницирања, остваривање сарадничких односа и тимског рада са колегама и другим актерима васпитно-образовног процеса у школи. Да би наставник могао објективно и систематично да прати, промишља, истражује, критички анализира, преиспитује и процењује сопствени рад, да би га мењао и унапређивао, неопходне су и методолошке компетенције.

У поглављу **Самовредновање и професионални развој наставника** објашњава се повезаност процеса самовредновања и професионалног развоја наставника. Схватање професионалног развоја као процеса сталног мењања и унапређивања рада, учења кроз преиспитивање рада, самоувида и процене знања и умења, као и формирање професионалних ставова и уверења, подразумева и улогу самовредновања у томе процесу. Самовредновање је важан сегмент у професионалном развоју наставника, те је немогуће ова два процеса посматрати одвојено. Наглашено је стога да су професионални развој и самовредновање међусобно условљени процеси, и предуслови су за квалитетан васпитно-образовни рад.

У поглављу **Приступи у проучавању и истраживању вредновања и самовредновања наставника** наведено је више радова који се баве овом проблематиком, укључујући како теоријске анализе и приступе, тако и резултате

емпиријских истраживања. Теоријска питања вредновања васпитно-образовног рада била су предмет већег броја научних радова и расправа, док је истраживачких радова у овој области било мање, од којих су неки овде приказани.

У **другом делу** дисертације размотрена су методолошка питања (предмет и циљ истраживања, хипотезе, методе и технике истраживања, узорак, организација и ток истраживања, технике статистичке обраде података), а у **трећем** делу потпуније је образложен модел самовредновања који је у овом истраживању примењен, што је у претходном тексту објашњено.

У **четвртном делу** дисертације изложени су и анализирани резултати емпиријског дела истраживања, који су структурирани према задацима истраживања (заступљеност процеса самовредновања у пракси, ставови наставника о самовредновању, мишљење наставника о ефектима примене модела самовредновања), о чему ће бити речи у даљем тексту.

Остварени резултати и научни допринос дисертације

На основу добијених резултата закључује се да се самовредновање рада школе углавном спроводи, али да се знатан број наставника у тај процес укључује само повремено. Са процедурама и методологијом самовредновања рада школе више су упознати наставници који су прошли већи број програма стручног усавршавања. Већина наставника повезује самовредновање рада школе и самовредновање свога рада, али свој рад не вреднује континуирано, тј. не постоји пракса систематског и континуираног самовредновања. Већина наставника сматра да су оспособљени да реализују самовредновање, али да им је у томе потребна подршка. Резултати о заступљености техника и инструмената у процесу самовредновања показују да највећи број наставника користи неструктуриране облике (личне дневнике и личне забелешке), док само мањи број примењује снимање и анализу часова. Добијени резултати су потврдили хипотезу која је постављена у вези са првим истраживачким задатком.

На основу резултата иницијалног испитивања ставова наставника о самовредновању констатована је недовољна сигурност наставника у овладавању процесом самовредновања. Резултати финалног испитивања, обављеног након примене предложеног модела, показују да је примена модела утицала на промену

ставова наставника о значају самовредновања и да је највећа промена, у односу на иницијално испитивање, настала у схватању значаја развојне функције самовредновања. Поређење аритметичких средина показало је да постоји статистички значајна разлика у ставовима наставника пре и после примене модела самовредновања, чиме је потврђена друга постављена хипотеза.

Резултати показују да је већина наставника задовољна понуђеним моделом самовредновања (80,80%). У реализацији самовредновања они су добили подршку, али су уочене разлике између очекиване и пружене подршке. Вредности аритметичких средина показују да је највећа подршка наставницима пружена од колега, а потом од педагога. Наставници су високо проценили корист од учешћа у реализацији самовредновања, иако су се при том суочили и са значајним проблемима.

Добијени резултати показују да највећи број наставника (више од две трећине испитаних) вреднује свој рад тако што прати и анализира постигнућа ученика, што значи да се усмерава на ефекте постигнуте у раду, док мањи број (око трећине) редовно води лични дневник и белешке о току наставног процеса. Заступљене су, али ређе, и следеће активности – међусобне посете и заједничко вредновање часова са колегама, испитивање мишљења ученика о раду наставника, а најређе је у процесу самовредновања коришћено истраживање наставне праксе, као и примена инструмената за самопроцену наставног часа. На основу тога, констатовано је да су у реализацији самовредновања највише примењиване квалитативне технике, док су технике и инструменти који захтевају комплекснији приступ самовредновању, систематичније вођење, као и оне који подразумевају обезбеђивање посебних материјално-техничких услова за реализацију, биле ређе заступљене.

Констатовано је, на крају, да након примене модела самовредновања већина наставника боље уочава и прати позитивне промене у своме раду; да уочавају везу самовредновања и развоја школе, као и повезаност, односно функционисање система вредновања и самовредновања, да имају позитиван однос према основној сврси самовредновања, да су свесни одговорности за

сопствени рад, као и за рад школе. Показало се, такође, да је примена модела утицала на проширивање знања, вештина и способности, као и на мотивисање наставника за примену самовредновања. Процењено је да је модел подстакао наставнике на рефлексивни приступ пракси. У целини узето, остварени су позитивни ефекти примењеног модела самовредновања, при чему се посебно наглашава развојна функција самовредновања, тј. његов значај на развој и унапређивање васпитно-образовног процеса, те је тиме потврђена и трећа хипотеза овог истраживања.

На основу претходне анализе може се закључити да докторска дисертација мр Јелене Стаматовић представља вредан прилог педагошкој науци. Посебан значај има за школску педагогију будући да се бави проблемом који је веома важан за унапређивање васпитно-образовног рада у школи, а који до сада није био довољно истраживан. Реч је, у ствари, о релативно новој области у школској педагогији. Темељно је обрађено питање квалитета у образовању, вредновања и самовредновања, као и улога наставника у томе, с посебним обзиром на компетенције наставника за реализацију овог процеса, као и на методолошка питања која се у вези са тим постављају. Проучена је при том шира литература и узета у обзир и искуства других земаља у области вредновања рада школе. Кандидат је успео да дође до релевантних сазнања о стању у области вредновања рада школе, односно самовредновања рада наставника, да сагледа проблеме који ометају успешну реализацију овога процеса и да укаже на путеве којима треба ићи како би се самовредновање рада наставника унапредило и остварили што бољи ефекти у васпитно-образовном раду школе. У томе смислу посебан значај има модел самовредновања рада наставника, који је кандидат понудио и у овом истраживању применио, и који је дао позитивне ефекте. Тиме је, осим теоријског, наглашен и практични значај ове дисертације, јер је наставницима понуђен модел самовредновања, која ће им омогућити да успешније и квалитетније вреднују свој рад, да уочавају слабости своје праксе и да их на адекватан начин превазилазе.

Истраживање је обављено према одобреном пројекту. Предмет и циљ истраживања јасно су одређени, задаци добро разрађени, подаци прикупљени

адекватним техникама и инструментима и статистички коректно обрађени. Добијеним резултатима кандидат је приступао критички, анализирао их узимајући у обзир релевантне околности, а закључке темељио на утврђеним чињеницама. У целини, реч је о истраживању које је обезбедило целовит и систематичан приступ проблему самовредновања наставника и које је пружио резултате значајне и за педагошку теорију и за васпитну праксу. У дисертацији постоје и питања која су могла бити темељније анализирана, има навода који нису довољно утемељени, као и дилема у вези са тумачењем неких налаза, али о томе ће се бити више речи приликом усмене одбране дисертације.

Закључак

На основу свега што је напред изложено, Комисија оцењује да докторска дисертација мр Јелене Стаматовић – под насловом *Самовредновање наставника у функцији унапређивања васпитно-образовног рада* – испуњава услове који се овој врсти радова постављају и предлаже Наставно-научном већу Филозофског факултета у Београду да је прихвати и одобри усмену одбрану.

У Београду,

15. јануара 2013. године

К О М И С И Ј А

Др Љубомир Коцић, редовни професор у пензији

Др Радован Антонијевић, ванредни професор

Др Емина Хебиб, доцент

Др Радмила Николић, редовни професор
Учитељског факултета у Ужицу

